

שאלה לכבוד הרב:

"מזה כשנה אני שומע את השיעורים, בהתחלה היה לי מאוד קשה, לא אשקה, אבל לאחר מכן הבנתי בקלות די מרובה כי ספר הזוהר לא רק שלא קשור לעם היהודי, אלא כולו אלילות וטומאה גדולה. והיום אין לי ספק בכך כלל, ואם היה בידי כח הייתי שורף את העבודה זרה הזו לנגד כל עם ישראל. ושאלתי היא כזו, יש לי אח חולה, וניסיתי לדבר איתו על הדברים, הוכחתי לו בראיות שמדובר בספר עבודה זרה, ובקשתי ממנו שיכפור בכל כוחו בזה הספר, ואף הסברתי לו, שאם לאחר שאני מתריע בו יודה ב-"קדושה" של עבודה זרה, הרי שלא תהיה לו תקומה לאחר מיתתו. אבל הוא ב-שלו, לא מוכן לקבל את האמת מקטנים ממנו, ואף מבזה ומשמיץ אותך כל הזמן. רציתי לדעת, אם הוא ימות מהעולם ללא תשובה על מעשיו, כלומר, אם הוא ימות מהעולם כאשר הוא מאמין בספר הזוהר הטמא, האם אני צריך לשבת עליו שבעה או לנהוג בו מנהגי אבלות?"

תשובה לשואל הנכבד:

הנה, בתחילה אזכיר ואומר, כי אתמול היתה לי שיחה עם אדם מבוגר מהעיר "חולון", שכבר שנה ומעלה מחפש אותי, כותב לי הודעות, מתקשר וכו'. אתמול הוא הצליח להשיגני בטלפון, דברתי עמו עשר דקות רצופות, ובאמת שלאחר השיחה הזו יצאתי מעט "עצוב". ומדוע? מכיון שהוא אומר לי במילים ברורות, אנתנו יודעים שספר האופל הוא טמא, המון יודעים שהוא טמא, אמנם מפחדים לדבר על כך.

במילים אחרות, עם ישראל אינו מקיים את יעודו!! עם ישראל פוחד ומפוחד מכמה נרצעים ארורים שמפחידים אותם בחרמות קללות וגידופים!! ושכחו עם ישראל מאמרים מפורשים המזהירים לא לירא מן המקללים ולא מן המלעיזים! כמו שאמר (ישעיהו פרק נא פסוק ו): "שמעו אלי ידעי צדק עם תורתי בלבם אל תיראו חרפת אגוש ומגדפתם אל תחתנו". ומה לנו לפחד אם שוטים מקללים אותנו? מה לנו לפחד ולחשוש מקללת אורתודוקסים?

וזו הודעתו של האיש הנזכר, ששלח בזה"ל: "חכם חן! הזוהר והקבלה המיטו שואה. אין אמת בזוהר, לא כתב אותו רשב"י, כמו שאיני מאמין שישבו במערה ואכלו רק חרובים אין לזה התכנות. האבות שמרו רק 7 מצוות בני נח ותו לא! כמו ש-לגוי אסור לשמור תורה כך הם. משה דליאון הוא היה ממולח וגאון שכתב את הזוהר שלצערי נפלו בו גם ראשונים. סיפורי הארי הם הזיות ובדויות. שבעת הרועים זו המצאה. ספרי הרמב"ם הכולל את "מורה נבוכים" הם תורה מסיני, באר את התורה באר היטב, וכל אלה ששרפו ספריו הם צל הרים בהבנת התורה. על כל מילה שלו בורא עולם חתום עליה. מו"ר אבי זצ"ל כתב ספר "אשנב למזרח" ושם דחה את הזוהר בכל מכל כל, בעיניו הכל דברים בטלים. וישכב ראובן פילגש אביו שכב ממש, ולא החליף יצועי אביו. מי שטוען שחז"ל או משה בן עמרם יכלו להחיות מתים אלה דברי הבל". ע"כ נוסח הודעתו.

וכמוכן כל דבריו הם שכל ישר ומדוייק. ובימים אלו אני בקשר עמו לקבל את ספרו של אביו שלא יצא עדיין לאור העולם.

אמנם אני יש לי להעיר ולהאיר על דברי הכותב, שאע"פ שאנו מרחיקים הנמנעות, ולא הופכים סיפורים/מדרשים/מליצות לענינים שבאמת היו. אמנם כלל בדינו, שכאשר במקומות בודדים נאמר, "התרחש נס", או "נעשה בו נס". הנה בהחלט היה שם סוג של נס, ואע"פ שלא היה נס פלאי ויוצא מגדר הטבע, אמנם היה נס מסויים. כמו שאמרו בתלמוד (תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב): "אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא. כל יומא הוה מייתי להו דביתהו ריפתא וכוזא דמיא וכרכי. כי תקיף גזירתא, אמר ליה לבריה: נשים דעתן קלה עליהן, דילמא מצערי לה ומגליא לן. אזלו טשו במערתא. איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא". ע"כ.

והנה התלמוד מעיד ומגיד, "איתרחיש ניסא", כלומר נעשו כאן שתי ניסים בגדרי הטבע:

א) דרך האדמה להוציא מים. אלא שלא היה שם מקודם מים. וכתוצאה מכואו של רשב"י למערה, יצאו מים מן האדמה.

ב) גדל עץ חרובים. ואע"פ שזה לא נס פלאי, כלומר זה לא נס שאינו בגדרי הטבע, כי דרך עץ לגדול באדמה. אבל בכל זאת התלמוד קורא לזה נס, כי לא היה שם קודם לכן.

ובמקומות בודדים בתלמוד נאמר המילים הללו שנעשה בו נס וכל כיוצא, על מנת להבדיל בין מקומות שנעשה נס לבין מקומות שדיברו כמשל ומליצה. ועיין במה שכתבתי כאן.

ואם תשאל מה הוא נס שלא בגדרי הטבע? הוי אומה, "תחיית המתים", וכל כיוצא בזה. שאין דרך המתים לחיות. אמנם אדם שהיה חולה אפילו חולה שיש בו סכנה, גם אצלו יקרא "נס" אם יקום מחוליו הקשה. אמנם לא יקרא זה נס פלאי היוצא מגדרי הטבע, כי דרך החולה להתגבר על חוליו. מה שאין כן בתחיית המתים, שאין דרך המתים לחיות. והבן זה היטב.

והנה אם תשאל אתה שואל השאלה, מדוע הקדמתי לך את הדברים הללו? אענה ואומר, מכיון שניכר היטב, שיש אמת גדולה מוסתרת, למרות שהיא מועטה, והאמת הזו נעדרת היא כמו שאמרו לנו חז"ל. אלא שהמונעים את האמת מ-לצאת לעולם, הם רק הרע-בנים הארורים שר!" אותם אלו שמחפשים להיות קרובים לממסד ולצלחת! ובדיוק כמו העיקשים הארורים ימחה שמם, אלו אשר היו בתימן, אותם אלו שהתנגדו למורי יחיה קאפח זצ"ל ותלמידיו הטהורים, אותם העיקשים שבמותם היה ברכה גדולה לעולם, אותם אלו שכתבו מכתב חרם נגד מורי יחיה קאפח זצ"ל, שחיקי העצמות הללו שלא תהיה להם תקומה אחר שמתו באופן רשמי מהעולם, הם אלו אשר מנעו את הפצת האמת לעולם.

במילים אחרות, מה שאני בא לומר לכבודו, על תחילת דברייך, שכתבת, שבקלות די מרובה ניכר טמטומו של ספר האופל! כלומר האמת כל כך ברורה, שלא יתכן לדון את

החולקים עלינו כ- "שוגגים" בדבר. כלומר, היחס כלפי המאמינים בספר הפרו-נצרות זוהר הוא כזה:

(א) אם מדובר באנשים רחוקים או מתקרבים לדת, או שמדובר באנשים שאין להם מודעות כלל לעיני הקבלה, אז דינם כשוגגים בדבר. כלומר שוגגים בעבודה זרה ומינות, לכאורה, כמו בית דין ששגה בעבודה זרה. אמנם אם הוכחת אותם כפי שחייב להוכיחם, ולא קיבלו את התוכחה הזו, דינם כמזידים גמורים. ומספיק שאנשים רחוקים שמעו שיעור תורה קטן שלי, או שמעו שמועה שאני מוכיח שספר הזוהר הוא עבודה זרה, ולא היטו אזנם לשמוע ולחקור, הרי הם מינים גמורים, שהרי הם מאמינים בעבודה זרה, וכל המאמין בעבודה זרה כופר בכל התורה כולה. וכאשר מדובר בספר הזוהר המאגי והפגאני, הדבר כאן יותר חמור בהרבה, מכיון שמדובר במינות גמורה, הוצאת לעז על הבורא יתברך, והשמדת התורה שבעל פה היא מסורת בית ישראל.

(ב) אם מדובר באנשים "חיים" שנקראים "תלמידי חכמים", "דרשנים" וכן על זו הדרך, שגגת תלמוד עולה להם זדון. כלומר, צריך להתייחס אליהם כמינים גמורים. ובפרט היום, לאחר שכמעט אין "רב" בישראל שלא שמע על השם, "חן שאולוב הכופר בספר הזוהר", ולא טרחו לענות אפילו על אחד ממאמרי, אלא רק תוקפים ומשמצים, ומנסים להתרחק מדעות על מנת להיות קרובים לצלחת זכוכי מוות יבאישו, בוודאי שהיחס כלפיהם שהם מינים גמורים. שהרי מה שמניע אותם לא לחקור אחר האמת, הוא התאוה הכבוד והשררה.

ושלא נדבר על אנשים שכבר מודעים למקצת מן האמת, והבינו את הסתירות העצומות שבספר האופל, פשוט שאותם "רבנים" שיודעים ומודעים לאמת, אותם רבנים שמפחדים לאבד מעמה, כבוד, כסף, קהל, עוצמה וכל כיוצא בזה. הם אלו שמונעים את האמת מלצאת לעולם, וכמותם יש שמחה עצומה לכלל עם ישראל.

והלא תראה את דברי אשלג בסולמו השבור (הקדמתו לפירוש הסולם, עמ' טז"ז): "ואני כשאני לעצמי, הרי מיום שזכיתי באור השי"ת להתבונן מעט בספר הקדוש הזה לא עלה על לבי לחקור ביחוסו [=למה? ואם מדובר בעבודה זרה?], והא מטעם פשוט, כי לפי תוכנו של הספר, עלה בלבי מעלת יקר התנא רשב"י, לאין ערך יותר על כל התנאים הקדושים, ואם היה מתברר לי בכירור גמור שמחברו הוא שם אחר, כגון ר"מ די ליאון ז"ל, וכדומה, הרי אז, היה גדל אצלי מעלת האישי ר"מ די ליאון ון ז"ל יותר מכל התנאים הקדושים וגם רשב"י בכלל". ע"ב.

ודבריו אלו של אשלג, הם חירוף וגינדוף כלפי שמים!! שהרי הוא מודה שאם היה מתברר לו שמדובר במשה די ליאון שר"י, כלומר, אם היה מתברר לו ששקרן מהובל רשע ארוך כתבם, היה נעשה אצלו גדול יותר מכל התנאים!! כלומר, אשלג היה מאמין ששקרן ונוכל הוא יותר גדול מכל התנאים הקדושים!! ולא רק זו בלבד, אלא יש בכוחו של שקרן ונוכל, לחלוק על כל התנאים ומסורת תורה שבעל פה!! טמטום כזה עוד לא נראה משחר ההיסטוריה של העם היהודי!!

אסור לשבת אבלות על אח "מין" שמודה בעבודה זרה:

והנה, ביחס לשאלתך, כל שאחיד שמע אותך ואת טענותיך ואפילו במקצת, ועדיין הוא מחזיק מספר הזוהר לקדוש, ולא חקר ולא בדק הדברים, אלא העלים עיניו בכוונת תחילה. הרי הוא מין גמור ומודה בעבודה זרה. וכבר כתב רבינו הטהור (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ב): "... ספרים רבים חברו עובדי כוכבים בעבודתה [=כמו ספר הזוהר המאני והפנאני, שלימד] היאך עיקר עבודתה ומה מעשיה ומשפטיה [=שהרי לימד ספר האופל לעבוד את קצר אפים ואת נוקבא אשתו של הבורא, וריבה באלוהות], צונו הקדוש ברוך הוא שלא לקרות באותן הספרים כלל ולא נהרהר בה ולא בדבר מדבריה, ואפילו להסתכל בדמות הצורה אסור, שנאמר, "אל תפנו אל האלילים", ובענין הזה נאמר, "ופן תדרוש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו", שלא תשאל על דרך עבודתה היאך היא, אף על פי שאין אתה עובדה, שדבר זה גורם להפנות אחריה ולעשות כמה שהן עושין. שנאמר, "ואעשה כן גם אני". ע"כ. ומדבריו אנו למדים, שציווי הבורא יתעלה שמו, שאסור לקרוא בספר הזוהר המאני, ולא נהרהר בו ואפילו לא באחד מדבריו הטמאים!

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ב הלכה ג - י): "וכל הלאוין האלו בענין אחד הן והוא שלא יפנה אחר עבודת כוכבים וכל הנפנה אחריה בדרך שהוא עושה בו מעשה הרי זה לוקה, ולא עבודת כוכבים בלבד הוא שאסור להפנות אחריה במחשבת. אלא כל מחשבה שהוא גורם לו לאדם לעקור עיקר מעיקרי התורה מוזהרין אנו שלא להעלותה על לבנו ולא נסיה דעתנו לכך ונחשוב ונמשך אחר הרהורי הלב, מפני שדעתו של אדם קצרה ולא כל הדעות יכולין להשיג האמת על בוריו, ואם ימשך כל אדם אחר מחשבות לבו נמצא מחריב את העולם לפי קוצר דעתו..."

... מצות עבודת כוכבים כנגד המצות כולן היא, שנאמר, "וכי תשנו ולא תעשו את כל המצות" וגו' ומפי השמועה למדו, שבעבודת כוכבים הכתוב מדבר, הא למדת שכל המודה בעבודת כוכבים [=כל המודה בספר הזוהר הטמא, כל המאמין שיש בו קדושה] כופר בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם. שנאמר, "מן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם". וכל הכופר בעבודת כוכבים [=בספר הזוהר הטמא], מודה בכל התורה כולה ובכל הנביאים ובכל מה שנצטוו הנביאים מאדם ועד סוף העולם והוא עיקר כל המצות כולן". ע"כ.

ולא רק זה בלבד, אלא אם אדם לא למד מעולם את ספר הזוהר המאני, ואף נמנע ללמוד ממנו. אלא שהודה בפיו שיתכן שיש בו קדושה! כלומר במילים אחרות, אמר על עבודה זרה שהיא אמת בצד מה. על זה כתב רבינו (שם הלכה ו): "כל המודה בעבודת כוכבים שהיא אמת אף על פי שלא עבדה הרי זה מחרף ומגדף את השם הנכבד והנורא, ואחד העובד עבודת כוכבים ואחד המגדף את ה' שנאמר והנפש אשר תעשה ביד רמה מן האזרח ומן הגר את ה' הוא מגדף, לפיכך תולין עובד עבודת כוכבים כמו שתולין את המגדף ושניהם נסקלין, ומפני זה כללתי דין המגדף בהלכות עבודת כוכבים ששניהם כופרים בעיקר הם". ע"כ.

ומדבריו אלו אנו למדים כמה כללים חשובים:

א) אין אלהים אחרים חלילה וחס. ואפילו לא במשל! וכל מי שמודה בפיו שאלהים אחרים אכן קיימים, הרי הוא מין גמור!

ב) כל המודה בעבודה זרה, כלומר, כל המודה שיש אלהים אחרים, כל המודה בעניני המאגיה למיניהם, כל המודה בספר הזוהר המאגי והפגאני, הרי זה כופר בכל התורה כולה!

ג) כל המודה בעבודה זרה אע"פ שלא עבד אותה ולא למד בספריהם, אלא רק הזכיר אותה לשבח, או חשב שיש בה אמת, הרי זה כופר בכל התורה כולה!

וכעת נציג בפני הקוראים את דברי המכשף חיים ויטאל (ספר עץ מוות של חיים ויטאל שער המצוות פרשת משפטים סימן ד): שכתב: "איסור הזכרת שם אלהים אחרים כדכתיב, 'ושם אלהים אחרים לא תזכירו!' דע, כי עיקר איסור זה, הוא שלא יזכיר שמו של סמאל הנקרא, 'אלהים אחרים!' [כלומר חיים ויטאל בכבודו ובעצמו, מכנה וקורא לישות מסויימת, 'אלהים אחרים', ומשמע מדבריו, שאלהים אחרים אכן קיימים! וזה בניגוד לכל מה שכתוב בתורה ובכל יסודות דתינו. ולכן לפי דעתו צריך להזהר לומר סמאל בכל שעות היממה], ובפרט בלילה, לפי שאז ממשלת החיצונים [=חיצונים לדעתם, הם חלק מהממשלה של סמאל הנקרא אלהים אחרים], וכל המזכיר שמו מזכיר כוחו [=כלומר סמאל הוא לא רק אלהים אחרים, ואין הדבר משל ונמשל! אלא יש לו אף כח! והרי שבדברים האלו הוא מודה בפיו ובלשונו בכח עבודה זרה, ועל פי מה שלמדנו לעיל בשם הרמב"ם, נמצא חירוף וגידוף כלפי שמים]". ע"כ. ונמצאנו למדים שחיים ויטאל סוכר מגדף ומחרף כד:

א) סמאל הוא ישות קיימת עם ממשלה וצבאות.

ב) סמאל נקרא "אלהים אחרים" – אסור להזכיר שמו שלא להכעיסו חלילה.

ג) מלבד שאסור להזכיר שמו ונקרא אלהים אחרים, יש לו כח מסויים והדבר אינו משל ונמשל.

וכמובן על פי כל יסודות דתינו, בשם התורה, הנביאים, הכתובים, ודברי חז"ל, כל מה שכתבו המקובלים, מדובר בחירוף וגידוף כלפי שמים.

ועלינו לעשות הכל על מנת לבער ולכלות המינות והעבודה זרה מקרבנו. כמו שכתב רבינו (רמב"ם הלכות עבודה זרה פרק ז הלכה א): "מצות עשה היא לאבד עבודת כוכבים ומשמשיה וכל הנעשה בשבילה שנאמר אבד תאבדון את כל המקומות ונאמר כי אם כה תעשו להם וגו', ובארץ ישראל מצוה לרדוף אחריה עד שנאבד אותה מכל ארצנו, אבל בחוץ לארץ אין אנו מצווין לרדוף אחריה אלא כל מקום שנכבש אותו נאבד כל עבודת כוכבים שבו, שנאמר ואבדתם את שמם מן המקום ההוא, בארץ ישראל אתה מצווה לרדוף אחריהן ואי אתה מצווה לרדוף אחריהן בחוץ לארץ". ע"כ.

”שתי סיבות מדוע אסור להתאבל על אח ”מין“:

וכעת לאחר שנוכחנו לאמת הברורה, שכל המודה בספר הזוהר ומכריזו על קדושתו, או מאמין שיש בו אמת, הרי הוא מחרף ומגדף, והינו מין ועובד עבודה זרה גמור. וכבר הארכנו במאמרים ארוכים להוכיח את בורותו של המכשף הזוהרי כאן.

”סיבה ראשונה“:

הנה כתבו חז”ל ורבינו הטהור הרמב”ם ללא פחד, בהלכות אבלות (הלכות אבל פרק א הלכה י):
”כל הפורשין מדרכי צבור, והם, האנשים שפרקו עול המצות מעל צוארן, ואינן נכללין [=בעבור מעשיהם] בכלל ישראל בעשיית המצוות, וכבוד המועדות, ושיבת בתי כנסיות, ובתי מדרשות, אלא הרי הם [=מתנהגים] כבני חורין לעצמן, כשאר האומות, וכן המינין [=המודים בטומאת ספר האופל], והמשומדין, והמוסרין, כל אלו אין מתאבלין עליהם, אלא אחיהם ושאר קרוביהם [=מאותם שבעה בני אדם קרובים], לובשין לבנים ומתעטפין לבנים ואוכלים ושותים ושמים שאבדו שונאיו של הקדוש ברוך הוא, ועליהם הכתוב אומר הלא משנאיך ה' אשנא”. עכ”ל.

ומבואר מדברי רבינו, שכל שיש לאדם אח, בן, אבא ואמא, שהאמינו ואחזו בעבודה זרה ומינות, והאמינו שיש כח לעבודה זרה, הרי הם נחשבים, ”שונאיו של הקדוש ברוך הוא”. וכאשר הם נפטרים מן העולם, רק מן הסיבה הזו לבדה, חייבים ביום שהם נפטרים, להתעטף בלבן, לאכול לשתות ולעשות שמחה גדולה! שהרי אבדו שונאיו של הבורא יתברך!

ולמה הדבר דומה? לאדם שיש לו חולי בגופו, ועל ידי הסרתו יעלם כל החולי מגופו. הנה כאשר יצלה לו ויתרפא מחוליו, לא ישמח? לא יהיה מאושר? רבינו וחז”ל מסבירים, שהמינין וכל כיוצא בהם, כל אלו שונאיו של הקב”ה! כלומר, מי שמודה בספר האופל שהוא אמת, הן מתוך פחדו, הן מתוך יראתו מאחרים, מי שמודה ואומר שהספר הזה, ”קדוש”, או שיש בו אמת, הרי הוא כמו חולי ממאיר בעם ישראל! וכאשר הוא ימות מן העולם, זו השמחה הגדולה ביותר! ולכן ביום שאח כזה נפטר, או אבא כזה נפטר, התורה שבעל פה, כלומר הקב”ה, מצוה את האדם לשמוח לאכול ולשתות ביום הזה! וכל מי שכופר בדעתו בהלכה הזו, הרי הוא חולק על כל התורה כולה!

”סיבה שניה“:

עוד עלה בדעתי לומר, שמי שלא קיבל תוכחה שספר האופל הוא עבודה זרה, והודה בו שיש בו אפילו מקצת מן האמת, יש כאן גם כפירה בתורה שבעל פה! שהרי ספר הזוהר המאגי עוקר דינים והלכות שנמסרו למשה רבינו בהר סיני! וזה בניגוד למי שהאמין רק בעבודה זרה מסויימת והיה מין! שזו רק סיבה אחת לא להתאבל עליו! אמנם כל המאמין בקבלה הארורה והחדשה הטמאה מפי הטומאה, כל האוחז מספר הזוהר לאמת ולא קיבל תוכחה, לא חקר ולא בדק האמת! הנה אסור לשבת עליו אבלות גם מצד זה שכופר בתורה שבעל פה! שהרי

המאמין בספר האופל הטמא, בוודאי שהוא צריך לכפור במסורת תורה שבעל פה! וכמו שהוכחתי כבר כאן.

וכתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק א הלכה א - ב): "בית דין הגדול שבירושלים הם עיקר תורה שבעל פה, והם עמודי ההוראה ומהם חק ומשפט יוצא לכל ישראל, ועליהן הבטיחה תורה שנאמר על פי התורה אשר יורוך זו מצות עשה, וכל המאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהן ולישען עליהן. כל מי שאינו עושה כהוראתן [=כל מי שהולך אחר ספר האופל הפגאני שחולק על מסורת תורה שבעל פה], עובר בלא תעשה! שנאמר, "לא תסור מכל הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" ... שכל חכם שמורה על דבריהם [=כמו ספר האופל שהורה על דבריהם, ובוודאי לא היה חכם אלא כסיל מתועב!] מיתתו בחנק, שנאמר, "והאיש אשר יעשה בזדון וגו'."

אחד [החולק על] דברים שלמדו אותן מפי השמועה והם תורה שבעל פה, ואחד דברים שלמדו מפי דעתם באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא, ואחד דברים שעשאו סייג לתורה. ולפי מה שהשעה צריכה והן הגזרות והתקנות והמנהגות, כל אחד ואחד מאלו השלשה דברים מצות עשה לשמוע להן, והעובר על כל אחד מהן עובר בלא תעשה, הרי הוא אומר על פי התורה אשר יורוך אלו התקנות והגזירות והמנהגות שיורו בהם לרבים כדי לחזק הדת ולתקן העולם, ועל המשפט אשר יאמרו, אלו דברים שילמדו אותן מן הדין באחת מן המדות שהתורה נדרשת בהן, "מכל הדבר אשר יגידו לך", זו הקבלה [למשה מסיני] שקבלו איש מפי איש". ע"כ.

עוד כתב רבינו (רמב"ם הלכות ממרים פרק ג הלכה א - ב): "מי שאינו מודה בתורה שבעל פה [=ביחס לכל האמור שכתב למעלה], אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי זה בכלל האפיקורוסין ומיתתו בכל אדם. מאחר שנתפרסם שהוא כופר בתורה שבעל פה מורידין אותו ולא מעלין, והרי הוא כשאר כל האפיקורוסין והאומרים אין תורה מן השמים והמוסרין והמומרים, שכל אלו אינם בכלל ישראל ואין צריך לא לעדים ולא התראה ולא דיינים אלא כל ההורג אחד מהן עשה מצוה גדולה והסיר המכשול". ע"כ. נמצא וברור מן ההלכות הללו של התורה שבעל פה, שאסור בשום אופן לנהוג מנהגי אבלות במי שהאמין שספר האופל אמת' אחר שלא קיבל התוכחה, ובפרט למי שהעלים עינו מכך!

ומכיון שענין זה רגיש ביחס להורים/אחים וכו'. הוצרך הכורא יתברך להזהיר בתורתו ואמר (דברים פרק יג פסוק ה - יב פרשת ראה): "אֲחֵרֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וְאֹתוֹ תִירָאוּ וְאֶת־מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וּבְקִלּוֹ תִשְׁמְעוּ וְאֹתוֹ תַעֲבֹדוּ וְבוֹ תִדְבְּקוּן: וְהִנְבִּיאֵי הַהוּא אֹ חֵלֶם הַחֲלוּם הַהוּא יוֹמֵת כִּי דַבְּר־סֵרָה עֲלֵיָי אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהַפְּדֶךָ מִבֵּית עַבְדִּים לְהַדְיַחְךָ מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוֶּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בָּהּ וּבְעֶרְתֵּי הָרַע מִקֶּרֶךָ: כִּי יִסִּיחַ אֲחִיךָ בֶן־אִמְךָ אוֹ־בִנְךָ אוֹ־בֵתְךָ אוֹ אֶת־חִיקְךָ אוֹ רַעַךְ אֲשֶׁר בְּנַפְשְׁךָ בְּסֹתֵר לֵאמֹר גִּלְכָה וְנַעֲבַדָה אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יְדַעְתָּ אֹתָהּ וְאֶבְתִּיד: מֵאֲלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבְתֵיכֶם הַקְרִיבִים אֵלֶיךָ אוֹ הַרְחִיקִם מִמֶּךָ מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ: לֹא־תֵאבְדָה לוֹ וְלֹא תִשְׁמַע אֵלָיו וְלֹא־תִחַסֵּם עֵינֶךָ עָלָיו וְלֹא־תִחַמְלֵה וְלֹא־תִכְסֶה עָלָיו: כִּי הִרְגָה תִהְרַגְנוּ יָדְךָ תִּהְיֶה־כּוֹ כַרְאֲשׁוֹנָה לְהַמִּיתוֹ וְיָד פְּלִי־הָעַם בְּאַחֲרָנָה:

וּסְקַלְתוּ בְּאֲבָנִים וּמַת כִּי בִקֵּשׁ לְהַדְרִיחַךְ מֵעַל יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים:
וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיָרְאוּ אֵין וְלֹא־יוֹסֵפוּ לַעֲשׂוֹת כְּדַבַּר הַרְעָה הַזֶּה בְּקִרְבְּךָ.”

ומכאן הדבר פשוט וברור, שאין דבר כזה, "לעלות נשמה"! שהרי אם חז"ל קבעו בכל תוקף שאסור לשבת אבלות על אבא שהיה עובד עבודה זרה! הרי פשוט הדבר וברור, שימי אבלות לא ניתנו על מנת להעלות נשמות! אלא על מנת לחזור בתשובה!

ולאחר שכתבתי ראיתי להוסיף מה ששלח לי ידידי הרב אדיר דחוח הלוי בענין זה שכתב בזה"ל:

במאמר קצר זה הנני מבקש לעיין יחד עמכם בברכתו הייחודית של משה רבנו לשבת לוי, וכך נאמר בתורה בראש פרשת "וזאת הברכה": "וזאת הברכה אשר בריך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו" (רב' לנ, א), ולאחר שמשה מברך את ראובן ויהודה הוא אומר כך: "וללוי אמר תמיד ואוריך לאיש חסידך אשר נסיתו במסה תריבהו על מי מריבה, האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו, יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל ושימו קטורה באפך וכליל על מזבחתך, בריך יי חילו ופעל ידיו תרצה מוחן מתנים קמיו ומשגאיו מן יקומון”.

ושימו לב בבקשה לתרגום אונקלוס שם: "האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו" – "דעל אבוהי ועל אמיה לא רחיס כד חבו מן דינא, ואפי אחוהי ובנוהי לא נסיב, ארי נטרו מטרת מימך, וקמך לא אשניאו" – שעל אביו ועל אימו לא מרחם כאשר נתחייבו בדין, ואינו נושא את פניהם של אחיו ובניו, כי שמרו את משמרת תורתך ואת בריתך לא הפרו. אל מה רומז משה רבנו ע"ה? ובכן, נראה שהוא רומז לחטא העגל שם קרא משה רבנו בעוז "מי ליי אלי", ובני לוי התקבצו סביבו והרגו אלפים בעם שעבד עבודה זרה (שמ' לב, כו-כט): "ויעמד משה בשער המחנה ויאמר: מי ליי אלי? ויאספו אליו כל בני לוי, ויאמר להם: פה אמר יי אלהי ישראל: שימו איש חרב על ירכו עברו ושובו משער לשער במחנה והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרבו, ויעשו בני לוי כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא בשלשת אלפי איש, ויאמר משה: מלאו ידכם היום ליי כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה”.

מה ניתן ללמוד מהשקפות האמת הללו הנלמדות מפסוקי התורה? ובכן, אין להתייחס אפילו לאב ולאם, לאח ולאחות, לבן או לבת, כאשר הינם הולכים בדרכי ההבל ויהבלו, והטענה שמדובר ב"אבא" או ב"אמא" או ב"אח" או ב"אחות" או ב"בן" או ב"בת" – אין לה שום משמעות כאשר הקרובים הללו תועים מרצון ונכשלים ונחבלים בהזיות פנאניות משחיתות. והנאמן לה' חייב לומר לאביו ולאימו "איני מכיר אתכם!", אם הם סוגדים לגדולי-האסלה. זו היא דרך האמת ודרכה של תורה, ועל-כך משבח משה רבנו ע"ה את בני לוי: "כי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו [...] בריך יי חילו ופעל ידיו תרצה מוחן מתנים קמיו ומשגאיו מן יקומון”.

קצרו של דבר, כל הלכות כיבוד אב ואם בטלות ומבוטלות לא שרירות ולא קיימות, אם ההורים מתעקשים לתעות ולהתעות בהזיות פגאניות ביד רמה. כלומר, כשמדובר במינים: מורידין ולא מעלין. וכאשר מדובר בצאצאי מינים אשר הולכים ככבשים אחרי ההבל, חובה לכל הפחות לעמוד ולומר להם: "איני מכיר אתכם!". ובמלים אחרות, אין לוותר על דרך האמת משום כיבוד אב ואם. והואיל וציווי זה קשה מאד, רק בני לוי נשתבחו בו, הנאמנים לדבר ה' בכל הדורות". ע"כ.